

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Aleše Roztočila a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **V. D. D.**, zastoupený opatrovníkem Mgr. Adamem Hefnerem, advokátem se sídlem Koželužská 3034/1, Plzeň, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 6. 2023, č. j. OAM-783/DS-D03-D05-2023, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 7. 9. 2023, č. j. 17 Az 18/2023 - 44,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovenému opatrovníkovi žalobce Mgr. Adamu Hefnerovi **se přiznává** odměna za zastupování ve výši 1 500 Kč. Tato částka bude jmenovanému vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů ode dne právní moci tohoto usnesení. Náklady zastoupení žalobce **nese** stát.

Odůvodnění:

[1] Včas podanou kasační stížností napadl žalobce v záhlaví uvedený rozsudek Krajského soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“), jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 6. 2023. Tímto rozhodnutím žalovaný deklaroval, že státem příslušným k posouzení žalobcovy žádosti o mezinárodní ochranu je podle čl. 18 odst. 1 písm. b) nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 (dále jen „Dublinské nařízení“) Rumunsko.

[2] Při posouzení věci vycházel krajský soud z následujícího skutkového stavu. Žalobce ze země původu odcestoval za prací do Rumunska a zde také dne 1. 5. 2023 požádal o mezinárodní ochranu. V České republice, kam později odjel, působil bez povolení k pobytu. Dne 12. 6. 2023 byl žalobce zajištěn Policií České republiky. Dne 22. 6. 2023

obdržel žalovaný informaci, že Rumunsko uznalo svoji příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu podle čl. 18 odst. 1 písm. b) Dublinského nařízení.

[3] Žalobce ve své žalobě vymezil dva okruhy námitek. Jednak tvrdil, že žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav a neopatřil si dostatek podkladů pro rozhodnutí, jednak dovozoval systémové nedostatky v azylovém řízení v Rumunsku. Ani jednu z námitek neshledal krajský soud důvodnou a na stranách 3 až 6 odůvodnění napadeného rozsudku se s nimi velmi podrobně a důkladně vypořádal, zvláště pak co se otázky kvality azylového řízení v Rumunsku týče.

[4] Kasační stížnost podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) formálně z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Konkrétně pak namítal, že se krajský soud nevypořádal s námitkami obsaženými v žalobě a ve svém rozhodnutí toliko formalisticky potvrdil závěry učiněné správním orgánem. Soud tak aproboval nesprávné a nezákonné rozhodnutí správního orgánu, aniž by sám skutečně přezkoumal stěžovatelem rozporovanou zákonnost postupů a řádné zjištění skutkového stavu. K tomu stěžovatel uvedl, že se do Rumunska vydal za účelem zaměstnání, kterým by mohl zabezpečit svoji rodinu. S ohledem na skutečnost, že byl při výkonu dělnických prací vykořisťován a nedostával zaplacen, zvolil jinou cestu a dostal se za pomoci převaděčů až na území České republiky. Nyní má vůči nim dluh a v případě návratu do Rumunska mu z jejich strany hrozí vážné nebezpečí, neboť tento dluh dosud nebyl uhrazen. Dále je dle jeho názoru třeba vzít v úvahu, že stěžovatel při objektivní neznalosti rumunštiny a práva požádal o mezinárodní ochranu omylem, případně pak v důsledku lsti třetích osob. K této tezi nic dalšího neuvedl.

[5] Stěžovatel má za to, že v průběhu správního řízení v České republice beze zbytku splnil své povinnosti vyplývající jak ze zákona o azylu, tak i z tzv. kvalifikační směrnice a nastínil svoji skutkovou verzi, která není zjevně nesmyslná, nelogická či jinak nevěrohodná. Bylo proto na správním orgánu, aby v souladu se zásadou materiální pravdy vyvrátil stěžovatelova tvrzení, popř. aby z tohoto hlediska prokázal jejich irelevanci. Stěžovatel z toho dovozuje, že ze strany žalovaného nebyla splněna povinnost zjistit řádně skutkový stav. Tento nedostatek byl krajským soudem chybně aprobován, čímž soud zatížil svoje rozhodování podstatnou vadou. S ohledem na uvedené skutečnosti stěžovatel navrhl, aby byl napadený rozsudek zrušen a věc vrácena krajskému soudu k dalšímu řízení.

[6] Žalovaný se ve svém vyjádření s napadeným rozsudkem ztotožnil, upozornil zároveň, že stěžovatel byl již dne 11. 9. 2023 přemístěn do Rumunska.

[7] Po posouzení obsahu stěžovatelova podání dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že jeho kasační stížnost je pro absenci projednatelných kasačních námitek ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřípustná.

[8] Jedinými konkrétními a uchopitelnými námitkami jsou stěžovatelova tvrzení, že mu v Rumunsku hrozí újma ze strany převaděčů, kterým dluží peníze, a dále, že žádost o mezinárodní ochranu podal v Rumunsku v důsledku omylu, jehož příčinou byla neznalost práva a rumunského jazyka. Tyto námitky však stěžovatel neuplatnil v žalobě, ač tak učinit

pokračování

mohl. Jako takové jsou tedy nepřipustné. V dalším pak stěžovatel tvrdí, že žalovaný nezjistil řádně skutkový stav věci a krajský soud pochybil, pokud jeho postup aproboval. Z textu kasační stížnosti však není jasné, jaké konkrétní skutečnosti žalovaný dle názoru stěžovatele zjistil nedostatečně a co měl krajský soud nesprávně aprobovat. Nejvyšší správní soud na tomto místě zdůrazňuje, že kasační stížnost je mimořádným opravným prostředkem proti rozhodnutí krajského soudu, a proto by se stížnostní body měly upínat právě k tomuto rozhodnutí. Krajský soud, jak bylo již uvedeno výše, velmi podrobně a důkladně vypořádal námitky uplatněné v žalobě, které se týkaly především otázky systémových nedostatků azylového řízení v Rumunsku, k této otázce však stěžovatel ve své kasační stížnosti nic neuvedl. Jeho odkazy na judikaturu Nejvyššího správního soudu a na tzv. kvalifikační směrnici ohledně hodnocení věrohodnosti výpovědi žadatele o azyl a přenosu důkazního břemene nejsou navázány na žádnou konkrétní otázku, jež byla v řízení před soudem řešena. Za této situace není zřejmé, jakými otázkami by se měl Nejvyšší správní soud v řízení o kasační stížnosti zabývat a co by měl vlastně posuzovat. Tvrzení stěžovatele jsou natolik obecná, že je nelze považovat za řádně uplatněný stížnostní bod. Ve svém souhrnu tak kasační stížnost stěžovatele neobsahuje reálně žádný přípustný důvod kasační stížnosti; Nejvyšší správní soud ji proto podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. a za použití § 104 odst. 4 s. ř. s. odmítl.

[9] Kasační stížnost byla odmítnuta, Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.).

[10] Ustanovený zástupce stěžovatele opatrovník Mgr. Adam Hefner učinil ve věci jeden úkon právní služby podle § 11 odst. 1 písm. d) vyhl. č. 177/1996 Sb., advokátní tarif – podání kasační stížnosti. Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud vyhodnotil tuto kasační stížnost ve výsledku jako nepřipustnou, nepřiznal mu za tento úkon žádnou odměnu. Zároveň však vzal v úvahu, že jmenovaný byl ustanoven opatrovníkem stěžovateli především pro účely doručování, přiznal mu proto za převzetí tohoto usnesení podle § 11 odst. 2, písm. f) a odst. 3 advokátního tarifu s použitím § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu odměnu ve výši 1 500 Kč. S převzetím usnesení nevznikají opatrovníkovi další administrativní náklady, náhradu hotových výdajů mu proto Nejvyšší správní soud rovněž nepřiznal. Výše uvedená částka bude jmenovanému vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení. Náklady zastoupení stěžovatele nese podle § 60 odst. 4 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. stát.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 11. září 2024

JUDr. Jaroslav Vlašín

předseda senátu